

stavec druhý a 477 čís. 4 c. ř. s. tvrdě, že odvolací soud mu odejímá nezákonně možnost, aby před soudem jednal. Nejde tu o odnětí možnosti před soudem projednávat, nýbrž o dočasné přerušení řízení pro obě strany podle §u 190 c. ř. s., které má vždy za následek dočasné zastavení řízení, ale pro takové případy jsou vydány zvláštní právní předpisy a to i co do opravných prostředků.

Čís. 7004.

Útraty výkonu trestu nejsou jeho součástí. Povinnost, hraditi tyto útraty, nestihá osoby, jimž jest se podle zákona nebo z převzaté povinnosti starati o výživu odsouzeného.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1927, R I 314/27.)

K návrhu manžela obmezil soud první stolice výživné povolené usnesením ze dne 17. září 1926 manželce 600 Kč měsíčně tím způsobem, že je snížil počínajíc dnem 10. prosince 1926 na 12 Kč denně po dobu, až vystoupí manželka z trestu. Důvody: Žalobkyně byla odsouzena rozsudkem porotního soudu ze dne 1. prosince 1926 do těžkého žaláře na 15 měsíců, čtvrtletně jedním postem zostřené, a k náhradě nákladů trestního řízení, které byly prohlášeny za dobyté a nastoupila trest dne 10. prosince 1926. Sdělením správy věznice jest osvědčeno, že náklady trestní vazby činí denně 12 Kč, v čemž zahrnuto jest celé zaopatření žalobkyně po dobu výkonu trestu včetně útrat léčení a ošacení. Jelikož žalobkyně bude povinna náklady trestní vazby po dobu výkonu trestu nahraditi a nemá možnosti po dobu výkonu trestu na výživu svou více vynaložiti, bylo povolené prozatímní opatření na dobu výkonu trestu obmeziti na 12 Kč denně. Pokud žalovaný domáhá se zrušení neb obmezení povoleného prozatímního opatření ve větší míře, slušelo návrh jeho jako bezdůvodný zamítnouti. Rekursní soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že zrušil prozatímní opatření podle §u 399 čís. 2 počínajíc 10. prosincem 1920 po dobu, až manželka vystoupí z trestu na svobodě. Důvody: Žalovaný stěžuje si právem na to, že návrhu jeho na zrušení prozatímního opatření počínajíc dnem 10. prosince 1926 nebylo vyhověno v celém rozsahu. Žalobkyni bylo povoleno prozatímní výživné na dobu trvání sporu o výživné, ježto byla manželem svým ve společné domácnosti ohrožena a manžel jest povinen podle §u 91 obč. zák. pečovati o výživu své manželky. Od povolení tohoto opatření se však poměry podstatně změnily tak, že dalšího trvání tohoto opatření ku zajištění navrhovatelky tou dobou není zapotřebí, což podle §u 399 čís. 2 ex. ř. opravňuje k návrhu na zrušení opatření. Podle zjištění prvního soudu byla totiž žalobkyně odsouzena pro zločin těžkého uškození na těle svého manžela do těžkého žaláře na patnáct měsíců a nastoupila trest dne 10. prosince 1926. První soud, vyšetřiv, že náklady trestní vazby činí denně 12 Kč, v čemž jest zahrnuto celé zaopatření po dobu výkonu trestu včetně útrat léčení a ošacení, obmezil prozatímní

výživné původně 600 Kč měsíčně na 12 Kč denně po dobu trvání trestu, však neprávem. Přehlíží totiž, že žalobkyně byla odsouzena také k náhradě nákladů řízení trestního, které byly prohlášeny za dobytčné, a povinnost manžela v § 91 obč. zák. stanovená, by svou manželku živil, vztahuje se jen na úhradu řádných potřeb uvedených v § 672 obč. zák., tedy nikoli také mimořádných závazků, jako povinnosti zaplatiti náklady trestního výkonu, které manželka sama zavinila svým trestným jednáním, pro něž byla odsouzena. Podle znění rozsudku má platiti a bude také moci platiti, jsouc zámožnou, i výlohy spojené s jejím živením po dobu trvání trestu, proto že tyto patří nesporně, hledíc k ustanovení §u 389 tr. ř., k nákladům trestním a nemohou býti uloženy k placení manželé odsouzené, jsouce součástí trestu. Tyto náklady musí nésti výhradně jen ten, kdo byl odsouzen, z vlastního jmění a, nemá-li ho, platí výlohy ty podle ustanovení §u 390 tr. ř. za něho stát, tedy nikoli osoba jiná, ani ten, kdo má vyživovací závazek vůči odsouzenému, § 389 třetí odstavec tr. ř. Zde také poukázati jest na hledisko morální, neb by odporovalo dobrému mravu a slušnosti, by náklady trestní hradil manžel odsouzené, ač byly vyvolány trestným činem, který manželka spáchala na něm, postřelivši ho do hlavy. Tím by vlastně část trestu přesunuta byla na osobu nevinnou a dokonce na oběť trestného činu. Zrušení prozatímního opatření jest tím spíše na místě, ano by v případě, že by nynější stav věci tu byl již v době, kdy o návrhu na povolení prozatímního opatření bylo rozhodováno, nemohlo návrhu tomu býti vyhověno, jelikož prozatímní opatření nebylo by vůbec nutným ku zajištění nutné výživy manželčiny.

N e j v y š š í s o u d dovolacímu rekursu, pokud navrhoval, by bylo obnoveno usnesení prvního soudu, nevyhověl, jinak ho odmítl.

D ů v o d y:

Usnesením prvního soudu bylo prozatímní opatření povolené žalobkyni usnesením ze dne 17. září podle §u 399 prvý odstavec čís. 2 ex. ř., omezeno v ten způsob, že výživné, určené 600 Kč měsíčně, bylo sníženo, počínajíc dnem 10. prosince 1926, na dobu, až žalobkyně vystoupí z trestu na svobodě, který si právě odpykává podle rozsudku krajského jako porotního soudu ze dne 1. prosince 1926, na částku 12 Kč denně, splatnou vždy měsíčně předem; pokud žalovaný navrhl zrušení tohoto prozatímního opatření, pokud se týče jeho omezení ve větším rozsahu co do výše i času, byl návrh zamítnut. Napadeným usnesením bylo pak k rekursu žalovaného toto prozatímní opatření na dobu shora uvedenou, pokud se týče do případného dřívějšího právoplatného zakončení sporu o výživné zrušeno vůbec a byla žalující strana s jejím rekurssem odkázána na toto usnesení. Jde tudíž, pokud již prvý soud nevyhověl návrhu žalovaného, o rozhodnutí soudu druhé stolice, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu prvního, a do té míry není tudíž dovolací rekurs podle §u 528 c. ř. s. a §§ 78 a 402 ex. ř. přípustný. Nemůže se proto Nejvyšší soud obíratí dotyčnými vývody dovolacího rekursu, nanejvýš otázkou,

zda, třeba žalobkyně jest přidržována v trestní vazbě, náklady trestního řízení jsou či nejsou jedinou potřebou, kterou musí ukojiti. Jinak, pokud totiž stěžovatelka navrhuje změnu napadeného usnesení v ten způsob, by bylo obnoveno usnesení prvního soudu, není dovolací rekurs opodstatněn. Ve směru tom lze odkázati na podstatně správné odůvodnění napadeného usnesení, s nímž by nebylo lze souhlasiti jen v tom, že útraty výkonu trestu jsou jeho součástí. Ale vším právem poukazuje rekursní soud k §u 389 třetí odstavce tr. ř., jenž výslovně stanoví, koho stíhá povinnost hraditi tyto útraty, a, že povinnost tato nestíhá osoby, jimž podle zákona nebo z převzaté povinnosti starati se jest o výživu odsouzeného. Nebylo proto dovolacímu rekursu, pokud jest přípustným, vyhověno, jinak byl jako nepřipustný odmítnut.

Čís. 7005.

Odhad k vůli vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Soud, jenž byl dožádán vyměřovacím úřadem za odhad, není oprávněn odmítnouti návrh, by určil obecnou hodnotu ke dni zcizení, jen proto, že byla zcizovací cena uznána úpadkovým i poručenským soudem za přiměřenou a schválena.

Při určení obecné ceny není soud vázán posudkem znalců, nýbrž jest na něm, by sám stanovil obecnou cenu.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1927, R I 316/27.)

K návrhu zemského inspektorátu pro zemské dávky určil soud první stolice zcizovací hodnotu nemovitosti za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty. Rekursní soud odmítl určit obecnou hodnotu ke dni zcizení a uložil navrhovateli útraty vzniklé odhadem k tomuto dni. Důvody: Stížnost jest odůvodněna co do určení ceny zcizovací. K tomu bodu jsou tu co do kupních smluv tedy i co do ujednaných kupních cen právoplatná schvalující usnesení soudu úpadkového a poručenského, na která jest soud vázán podle §§ 9, 11, 18 nesp. říz. po případě § 425 c. ř. s. Soudu jest tedy již zákonem zabráněno, by změnil právoplatné soudní rozhodnutí, a není soud ani jinak oprávněn přezkoumávati právoplatná rozhodnutí úřadů správních co do jejich hmotného obsahu (§ 1 nesp. říz.), což působí také obráceně pro úřady správní, poněvadž by jinak byla úřední rozhodnutí bezvýznamná. Úvaze poskytnuté navrhovateli v § 9 (1) vl. nař. jest zajisté rozuměti jen tak, že ji lze použiti jen tehdy, pokud jí neodporuje právoplatné rozhodnutí jiného úřadu k tomu příslušného o témž předmětu. Proto byla žádost navrhovatelova o soudní určení ceny zcizovací nepřipustná a musila býti ke stížnosti odpůrců návrhu odmítnuta.

Nejvyšší soud zrušil usnesení rekursního soudu a vrátil mu věc k novému rozhodnutí.